

Arrest

nr. 135 678 van 19 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 10 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat M. LECOMPTE en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Guineese nationaliteit te bezitten, tot de etnische groep Peul te behoren en moslim te zijn. U werd op 1 januari 1979 geboren in de wijk Cosa in de gemeente Ratoma in Conakry. De eerste jaren woonde u met uw tante in Senegal, maar op uw zesde kwam uw moeder u halen en verhuisden jullie opnieuw naar Cosa (Ratoma) waar u met uw ouders en zussen opgroeide. Uw zussen zijn ondertussen allebei gehuwd. Zelf trouwde u ook in 1999, toen u 18 of 20 was, en sindsdien woont u bij uw echtgenoot (A.M.D.). Samen kregen jullie twee zonen: (M.A.) (°2005) en (A.I.) (°2011).

U was niet gelukkig in uw huwelijk. U werd uitgehuwelijkt door uw vader en u bent nooit akkoord geweest met de keuze die hij voor u maakte. Uw man dronk en nam drugs, sloeg en verkrachtte u. U

ging naar uw vader voor hulp maar hij geloofde u niet en stuurde u terug naar uw echtgenoot. Een viertal jaar voor uw vertrek naar België nam u een taxi naar de wijk Soloprime (Ratoma) omdat u zich niet goed voelde en een beetje wilde wandelen en nadenken. Daar liep u een man genaamd (S.C.) tegen het lijf. Hij nodigde u uit voor een etentje en kort daarna begonnen jullie een relatie. U ging elke voormiddag naar hem toe terwijl de kinderen op school zaten en uw man aan het werk was op de markt van Madina. (S.C.) had ook een gezin, maar zijn vrouw en kinderen woonden in Kanka, in het binnenland van Guinee.

Jullie relatie ging goed, jullie zagen elkaar graag en niemand in jullie omgeving had een vermoeden van de affaire. Na drie jaar stelde (S.C.) voor dat u met uw kinderen bij hem zou komen wonen, hij wist namelijk hoeveel problemen u met uw echtgenoot had. U vertrok thuis en ging stiekem bij uw minnaar in Soloprime (Ratoma) wonen. De kinderen veranderden van school en u hielp uw echtgenoot bij zijn werk door juwelen te verkopen aan vrouwen in de buurt.

Het sprookje bleef een jaar duren, niemand wist waar u was en u leefde uw leven in Soloprime (Ratoma). In november 2012 hoorde uw echtgenoot echter via via waar u woonde en kwam woedend naar het huis waar u met uw minnaar woonde. Hij bedreigde u, zei dat de kinderen terug naar hem moesten komen of dat hij jullie anders allemaal zou vermoorden. Jullie hadden echter een bewaker voor het huis. De bewaker wilde uw echtgenoot niet binnen laten en er ontstond een gevecht. Hierop vertrok uw echtgenoot weer.

Twee dagen later kwamen er onbekende gewapende mannen naar uw huis, naar u verklaart gestuurd door uw echtgenoot. Ze schoten de bewaker neer en drongen het huis binnen. Uw minnaar en u hadden de schoten echter gehoord en vluchtten met de kinderen langs de achterdeur naar buiten. Jullie namen een taxi naar de wijk Khaloum, waar uw beste vriendin woonde. U bleef daar terwijl uw minnaar terug naar huis ging. Kort daarna hoorde u van zijn beste vriend dat uw minnaar door de politie was gearresteerd en dat ze op zoek waren naar u. Hierop werd uw vertrek uit Guinee geregeld. U nam op 3 december 2012 het vliegtuig naar België, waar u vervolgens asiel aanvraagde.

U vreest bij terugkeer naar uw land van herkomst te worden vervolgd en vermoord door uw echtgenoot (A.M.D.) en de Guineese autoriteiten.

U legt geen enkel document neer ter staving van uw identiteit, reisweg of asielrelaas.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De redenen daarvoor zijn dat de door u ingeroepen feiten niet geloofwaardig worden bevonden en dat de algemene situatie in uw land op zich geen toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt.

Vooreerst legt u geen enkel bewijsstuk neer ter ondersteuning van uw identiteit, van uw reisweg en van de door u ingeroepen feiten.

U legt geen enkel document neer. U verklaart dat u uw identiteitskaart op advies van de smokkelaar bij uw beste vriendin achterliet (gehoor CGVS, pg.6). U geeft zelf aan het belang te beseffen van documenten ter staving van uw asioldossier (gehoor CGVS, pg.6), maar verklaart dat u uw identiteitskaart onmogelijk neer kunt leggen daar u met niemand uit Guinee nog contact hebt (gehoor CGVS, pg.6). Uw beste vriendin gaf u bij vertrek een briefje mee met haar telefoonnummer, maar dat raakte u naar eigen zeggen kwijt op de luchthaven. Verder zegt u geen enkel telefoonnummer te hebben van familie of kennissen uit Guinee (gehoor CGVS, pg.5; pg.6). Dit is echter weinig aannemelijk. U vertrok uit noodzaak uit uw land van herkomst, met behulp van uw beste vriendin die u bij problemen steeds heeft gesteund en zelfs in huis genomen (gehoor CGVS, pg.8). Het jaar voor uw vertrek woonde u stiekem bij uw minnaar, die u samen met uw kinderen in huis nam omdat hij van u hield en wist hoeveel problemen u had met uw echtgenoot (gehoor CGVS, pg.11). In die zin is het onwaarschijnlijk dat u na uw vertrek naar België alle banden met uw thuisland zou doorknippen en op geen enkele manier meer in contact kunt komen met iemand in Guinee. Verder verklaart u dat de geboorteaktes van uzelf en uw kinderen bij uw vader liggen, en dat hij u enkel een kopie gaf als u dat nodig had (gehoor CGVS, pg.6). Het is aannemelijk dat u van uw vader geen documenten meer hebt gekregen na uw vlucht uit Guinee. Maar u legt zelfs geen kopieën neer.

Wat de verdere beoordeling van de kernelementen van uw asielrelaas betreft resten er, gezien het ontbreken van enig bewijsstuk, slechts uw verklaringen, die echter niet kunnen overtuigen.

Zo slaagt u er geenszins in uw verhaal in een logisch en coherent tijds kader te plaatsen.

Zowel binnen uw verklaringen bij het CGVS als tussen uw verklaringen bij het CGVS en bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) zijn er een aantal belangrijke inconsistenties.

U verklaart dat u uw echtgenoot (A.M.D.) in Yimbaya (Matoto) verliet en voor uw vertrek naar België een periode stiekem bij uw minnaar (S.C.) in Soloprime (Ratoma) woonde. Aanvankelijk verklaarde u bij de

DVZ dat u twee jaar bij uw minnaar in Soloprino (Ratoma) woonde (DVZ vragenlijst CGVS, pg.4). Tijdens datzelfde gesprek bij de DVZ verklaart u daarna echter dat u de laatste drie jaar voor vertrek in Soloprino (Ratoma) woonde (DVZ verklaring pg.4). Op het CGVS zegt u dan weer dat u slechts een jaar in Soloprino (Ratoma) woonde (gehoor CGVS, pg.4). Ook al kunt u niet exact aangeven wanneer u bij uw minnaar introk, er kan op zijn minst van u verwacht worden dat u in grote lijnen de periode kunt aflijnen en het verschil kent tussen een jaar en drie jaar, zeker gezien u jonge kinderen hebt. Het feit dat u drie verschillende periodes tussen een en drie jaar aanhaalt voor uw verblijf bij uw minnaar ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.

Verder verklaart u tijdens uw gehoor op het CGVS dat uw man een minnares had die in oktober 2012, dus kort voor uw vertrek naar België, bij jullie kwam inwonen (gehoor CGVS, pg.3). U geeft zelf expliciet aan dat het enerzijds kort voor uw vertrek was en dat u anderzijds op dat moment met uw echtgenoot, uw kinderen én zijn minnares in een huis woonde (gehoor CGVS, pg.3). Dit is echter onmogelijk in het licht van uw verder verklaringen. U geeft aan een jaar (of twee/drie, zoals verklaard bij de DVZ) bij uw minnaar in Soloprino (Ratoma) te hebben gewoond, dus dan woonde u niet meer thuis op het moment dat uw echtgenoot kort voor uw vertrek naar België zijn minnares in huis zou hebben genomen. Het feit dat uw verklaringen ook intern tegenstrijdig zijn ondermijnt in belangrijke mate de geloofwaardigheid ervan.

U verklaart ook dat uw vader uw moeder wegstuurde naar het dorp, Filou (Télémilé), omdat zij u niet goed zou hebben opgevoed en daarmee de oorzaak van uw huwelijksproblemen zou zijn geweest (gehoor CGVS, pg.4; pg.10). Eerst zegt u dat uw moeder werd weggestuurd nádat u uw man had verlaten (gehoor CGVS, pg.5), daarna zegt u dan weer dat uw moeder al was weggestuurd op het moment dat u naar uw ouders ging voor hulp maar nog steeds bij uw echtgenoot woonde (gehoor CGVS, pg.10). Ook hier weer zijn uw verklaringen intern tegenstrijdig, wat de geloofwaardigheid ervan ondermijnt. Bovendien verklaarde u eerder bij de DVZ dat zowel uw vader als uw moeder in Filou wonen (DVZ Samenstelling van familie – 1. Ouders (biologische)), wat opnieuw iets anders is dan wat u op het CGVS verklaarde en uw geloofwaardigheid dan ook verder ondermijnt. Hiermee geconfronteerd tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u dat u hebt gezegd dat uw ouders van Filou afkomstig waren, dat dat hun geboortedorp was (gehoor CGVS, pg.9). Deze verklaring is echter niet afdoende gezien er op de DVZ duidelijk werd gevraagd naar enerzijds geboorteplaats van uw ouders (antwoord: Télémilé) en anderzijds hun laatst gekende adres (antwoord: Filou, Télémilé).

Tenslotte verklaart u bij de DVZ dat al uw problemen, van uw vertrek bij uw echtgenoot tot uw vertrek naar België, in een tijdspanne van een maand plaatsvonden (vragenlijst CGVS, pg.4) terwijl u tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart dat het over drie maanden gebeurde (gehoor CGVS, pg.7).

Het feit dat u er niet in slaagt de door u aangehaalde problemen in een logische en consistent tijds kader te plaatsen en dat u over nagenoeg elk probleem tegenstrijdige verklaringen aflegt ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten en daarnaast ook uw algemene geloofwaardigheid. Er wordt niet van nu verwacht dat u voor elk incident de exacte datum kunt geven, maar wel dat u chronologisch en coherent over de door u aangehaalde feiten kunt vertellen zonder dat u zichzelf in uw verklaringen tegen spreekt.

Naast bovenstaande tegenstrijdigheden in uw verklaringen zijn er ook een aantal zaken die u volledig naliet te vermelden bij de DVZ.

U verklaart op het CGVS dat uw echtgenoot u verkrachtte en tot prostitutie wilde dwingen (gehoor CGVS, pg.7), toch een vrij cruciale reden voor u om hem te verlaten die u naliet te vermelden bij de DVZ. Verder verklaart u op het CGVS ook dat uw echtgenoot bandieten en de politie op u af stuurde, dat de bewaker van jullie huis bij een schietpartij gewond raakte en dat uw minnaar nadien werd gearresteerd (gehoor CGVS, pg.7-8). Ook allemaal zaken die u naliet te vermelden bij de DVZ, hoewel deze toch cruciaal zijn voor uw asielrelaas en ongetwijfeld een diepe indruk op u zouden hebben nagelaten. Het feit dat u dergelijke belangrijke feiten niet vermeldt tijdens uw eerste gesprek bij de DVZ ondermijnt de geloofwaardigheid ervan. Ook al wordt u bij de DVZ gevraagd om bondig en weinig gedetailleerd te vertellen kan er desalniettemin van u verwacht worden dat u zaken als politiebezoek, bandieten, vuurgevechten en arrestaties wel vermeldt en niet als details beschouwt.

Ook uw verklaringen met betrekking tot uw huwelijk zijn weinig geloofwaardig en op bepaalde vlakken tegenstrijdig.

Vooreerst zegt u op het CGVS zelfs bij benadering niet te weten wanneer u bent getrouwd (gehoor CGVS, pg.3), terwijl u eerder bij DVZ verklaarde in augustus 1999 te zijn getrouwd (DVZ verklaring, pg.5). U verklaart tijdens uw gesprek op het CGVS dat u tot uw huwelijk in Cosa (Ratoma) woonde en daarna naar uw echtgenoot in Yimbaya (Matoto) verhuisde, een verklaring die u tot tweemaal toe bevestigt (gehoor CGVS, pg.3). Er later op gewezen dat u bij de DVZ had verklaard slechts een jaar in Yimbaya (Matoto) te hebben gewoond (DVZ verklaring pg.4) zegt u dan weer dat u die hele tijd bij uw ouders bleef wonen, dat uw echtgenoot na jullie huwelijk ook in uw ouderlijk huis kwam wonen en dat jullie pas recent naar Yimbaya (Matoto) verhuisden (gehoor CGVS, pg.9). Opnieuw past u uw

verklaringen aan wanneer u op een tegenstrijdigheid wordt gewezen. Dit kan uw geloofwaardigheid dan ook niet herstellen maar tast ze verder aan.

U verklaart verder dat u tijdens uw huwelijk bij problemen af en toe terug naar uw ouders ging voor hulp. Ook hierover zijn uw verklaringen niet eenduidig. Eerst verklaart u: "Ik ging naar mijn ouders toe, en na twee maanden werd ik weer naar hem terug gebracht" (gehoor CGVS, pg.3). Later zegt u dan weer: "Als ik bij mijn vader kwam stuurde hij mij gelijk weg en zei dat ik terug naar mijn echtgenoot moest." U bevestigt deze stelling nogmaals: "Ja, hij stuurde mij meteen weer weg." (gehoor CGVS, pg.9). Erop gewezen dat u eerder zei dat u niet meteen terug gestuurd werd maar twee maanden thuis bleef wonen legt u uit dat stiekem thuis bleef slapen, zonder dat uw vader het wist, terwijl u overdag uw kinderen naar school bracht en steeds naar de burens ging (gehoor CGVS, pg.9-10). Los van het feit dat u deze verklaring opnieuw pas gaf nadat u geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheid in uw verklaringen, is ze ook weinig geloofwaardig. U zou twee maanden thuis hebben geslapen zonder dat uw vader het merkte, nota bene met twee kleine kinderen. Dit is weinig aannemelijk. Opnieuw wordt uw geloofwaardigheid ondermijnd door tegenstrijdige verklaringen en een niet afdoende uitleg hiervoor.

Wanneer u gevraagd wordt naar hoe het leven met uw echtgenoot eraan toe ging zegt u onder andere dat uw echtgenoot heel gierig was, dat hij u geen geld gaf en dat uw kinderen en u daarom heel slecht aten (gehoor CGVS, pg.9). Uw kinderen genoten echter privé onderwijs (gehoor CGVS, pg.9), zeker niet de goedkoopste optie in Guinee. Het is opmerkelijk dat een man privé onderwijs voor zijn kinderen zou betalen maar tegelijk te gierig zou zijn om hen behoorlijk te eten te geven.

Wat betreft uw relatie met uw minnaar (S.C.) legt u vage en ongeloofwaardige verklaringen af.

U verklaart dat u hem in zijn wijk Soloprime (Ratoma) leerde kennen. U zegt hem gewoon op straat te zijn tegen gekomen. Gevraagd naar wat u in de gemeente Ratoma deed, gezien u zelf altijd in de gemeente Matoto hebt gewoond, antwoordt u dat u zich slecht voelde en een taxi naar Soloprime (Ratoma) nam om een beetje te wandelen en na te denken (gehoor CGVS, pg.10). Hoewel niet onmogelijk is het toch vreemd dat een vrouw die al haar hele leven in Matoto woont en bovendien te weinig geld krijgt van haar echtgenoot om haar kinderen te voeden (gehoor CGVS, pg.9) een taxi zou betalen naar een andere gemeente, louter om te wandelen en na te denken.

Uw minnaar zou getrouwd zijn geweest en een gezin hebben gehad in Kanka, maar u kunt daar nagenoeg niets over vertellen. U weet niet hoe zijn vrouw en kinderen heten, hoeveel kinderen hij heeft, of het jongens of meisjes zijn, hoe ver Kanka van Conakry ligt (gehoor CGVS, pg.4) of hoe lang hij al in Conakry woonde (gehoor CGVS, pg.11). Hoewel niet van u verwacht wordt de familie van uw minnaar te kennen kan toch gesteld worden dat u na een relatie van vier jaar (gehoor CGVS, pg.4), waarbij hij u echt graag zag (gehoor CGVS, pg.11) en jullie zelfs een jaar samen woonden (gehoor CGVS, pg.4) enkele basisgegevens kent zoals of hij zonen of dochters heeft en hoe lang hij al in de hoofdstad woont. Het feit dat u deze eenvoudige informatie niet schijnt te kennen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien verklaart u nooit meer iets van uw minnaar te hebben vernomen nadat hij werd gearresteerd door de politie. U hebt niet naar hem geïnformeerd, u probeerde op geen enkele manier informatie over hem in te winnen. Zijn beste vriend belde u wel een keer op om u te zeggen dat hij werd gearresteerd, maar daarna hoorde u niets meer van deze vriend noch belde u hem zelf terug om te informeren naar uw minnaar (gehoor CGVS, pg.8). Dit is geen normaal gedrag voor iemand die na een relatie van vier jaar waarvan een jaar samenwonend haar grote liefde (gehoor CGVS, pg.11) gearresteerd ziet worden door de politie omwille van haar problemen met haar echtgenoot. Er kan op zijn minst van u verwacht worden dat u al het mogelijke doet om erachter te komen of uw vriend in de gevangenis zit, gewond is en überhaupt nog in leven is. Uw verklaring als zou u te bang geweest zijn kan een dergelijke apathische reactie niet verklaren. Een telefoontje naar zijn beste vriend hield immers geen risico's in voor u en zou u snel de nodige informatie verschaft hebben. Het feit dat u op geen enkele manier naar uw minnaar hebt geïnformeerd doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verhaal.

Alle bovenstaande vage, weinig aannemelijke en tegenstrijdige verklaringen van uw kant ondermijnen in belangrijke mate de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.

U slaagt er geenszins in uw verhaal in een logisch en coherent tijds kader te plaatsen, u legt over nagenoeg alle elementen in uw verhaal tegenstrijdige verklaringen af en blijft met betrekking tot de overige feiten uiterst vaag en oppervlakkig. Daarnaast legt u geen enkel document neer ter staving van uw identiteit, reisweg of asielrelaas.

Uw weinig geloofwaardige verklaringen en het gebrek aan bewijs maken dat het voordeel van de twijfel u niet kan worden toegekend, noch kan op basis van voorgaande vaststellingen gesteld worden dat u de door u ingeroepen feiten die aan de basis van uw vervolgingsvrees zouden liggen, aannemelijk heeft gemaakt. Zij kunnen aldus niet de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie en van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast werd geoordeeld dat u geen risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt. U komt ook op die basis dus niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus.

In verband met de algemene veiligheidssituatie in uw land zijn de verschillende geraadpleegde informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De veiligheidstroepen van Guinee begingen namelijk mensenrechtenschendingen naar aanleiding van politieke betogingen. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van parlementsverkiezingen. Deze verkiezingen verliepen rustig op 28 september 2013 en sindsdien werden geen belangrijke incidenten meer gemeld. De volledige resultaten zijn definitief, de nieuwe regering is gevormd en de oppositie zetelt in het parlement.

Artikel 48/4 §2C van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlandse of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire-beschermingsstatus. Geen enkele geraadpleegde bron vermeldt het bestaan van een gewapend conflict. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat de situatie in Guinee op dit ogenblik niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 (zie map landeninformatie, COI Focus "Guinee: veiligheidssituatie", oktober 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Verzoekster stelt dat zij "buiten de duidelijke vergissing van het CGVS nopens de huwelijkse staat van verzoekster (Vriend)" instemt met het feitenrelaas in de bestreden beslissing.

1.3. Verzoekster kan niet worden gevolgd in het betoog dat het feitenrelaas van het CGVS een duidelijke vergissing zou bevatten inzake haar huwelijkse staat. Het feitenrelaas vormt op dit vlak immers een getrouwe weergave van haar gezegden (administratief dossier, stuk 4, nr.3; stuk 11, nr.5; stuk 12, verklaring, nr.16a; stuk 12, 'samenstelling van familie', nr.7).

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan "van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing evenals verzoek tot het opnieuw onderzoeken van de aanvraag". Zij acht daarnaast artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden.

Volgens verzoekster blijkt uit haar verklaringen dat zij voldoende redenen heeft om te vermoeden dat haar leven en vrijheid in gevaar zijn in haar land van herkomst. Vervolging kan ook verwijzen naar de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden of maatschappelijke dreigingen te bestrijden en verzoekster heeft net daarvan te lijden.

Het wantrouwen van de asielzoekers tegenover administratieve beslissingen in hun eigen land wordt vaak meegenomen naar de asielinstanties waar zij terechtkomen. Verzoekster heeft gedetailleerde informatie gegeven en geantwoord op alle vragen en opmerkingen. Bovendien is zij bereid bijkomende vragen te beantwoorden.

Verzoekster betoogt omtrent het ontbreken van bewijsstukken:

"Het CGVS vergeet bij de analyse van de feiten en haar motivering hierboven dat verzoekster het land heeft moeten ontvluchten in spoedtempo en dus niet de mogelijkheid heeft gehad haar reis te 'plannen' en een 'boodschappenlijstje' op te maken.

Bovendien mag niet uit het oog verloren worden dat de kinderen van verzoekster de eerste en enig prioriteit van verzoekster waren.

Het vluchten met 2 kleine minderjarige kinderen, laat niet toe om zich zorgen te maken over het onderhouden van 'latere' contacten.

Verzoekster heeft haar echtelijke woning verlaten om – met de kinderen – te gaan wonen bij haar nieuwe partner. Hierdoor heeft verzoekster – zoals reeds aangegeven bij het CGVS - alles moeten achterlaten. Verzoekster was dan ook volledig ontdaan van alle eventuele documenten welke het CGVS zou claimen.

Door het verlaten van haar eerste man, heeft verzoekster natuurlijk alle banden met haar familie moeten doorbreken, minstens waren deze banden zeer precair geworden waardoor zij onmogelijk contact met haar familie kan opnemen om bewijsstukken te verzamelen.

Het CGVS neemt deze elementen op geen enkel ogenblik mee in haar beoordeling van de zaak.

De informatie van verzoekster over haar persoon, haar familie, levensomgeving, school van de kinderen etc zijn dermate gedetailleerd dat dit zou moeten volstaan om de identiteit te bevestigen van verzoekster en haar kinderen. Het CGVS heeft op geen enkel ogenblik deze relevante informatie mee opgenomen in haar analyse.”

Waar haar wordt verweten dat zij haar verhaal niet in een logisch en consistent tijds kader kon plaatsen, voert verzoekster aan:

“Verzoekster dient te bevestigen dat er bij de vertaling en overbrenging van het tijds kader waarschijnlijk enkele onduidelijkheden zijn gebeurd, zeker bij DVZ.

Verzoekster gaf aan dat zij ongeveer één jaar bij haar minnaar woonde. Dat zij effectief een korte tijd bij haar moeder in het dorp woonde. Dit is echter niet tegenstrijdig met het feit dat haar vader dit niet wenste. De vader woonde niet samen met de moeder. De moeder werd – omwille van verzoekster – teruggezonden naar haar dorp.

Verzoekster begrijpt dat dit alles raar overkomt maar merkt op dat het CGVS zeer westers denkt. De vader wist niet dat verzoekster bij de moeder was en aldaar inwoonde, wel integendeel.”

Verzoekster stelt omtrent de omissies die in de bestreden beslissing worden aangehaald:

“Verzoekster moet aangeven dat haar uitdrukkelijk werd gemeld dat zij bij DVZ slechts de de (zeer) grote lijnen van haar verhaal moet en mag doen. Dat nadien bij het CGVS er voldoende tijd zou zijn om alles in detail uiteen te zetten.

Thans wordt dit gegeven door het CGVS tegen verzoekster gebruikt daar waar bij DVZ er uitdrukkelijk werd gemeld KORT te zijn.

Het basisprobleem is met de echtgenoot en de situatie daarrond. Het schietincident is een veruiterlijking van het probleem en de reden dat verzoekster niet enkel haar man maar ook de overheid moet vrezen.”

Inzake haar huwelijk, voert verzoekster aan:

“Verzoekster leefde eerst korte tijd bij haar ouders tot er een eigen woning werd gevonden.

Er is geen sprake van tegenstrijdigheden, wel van foutieve interpretatie door het CGVS.

(...)

Opnieuw gaat het CGVS uit van een verwesterde visie op familie en familiebanden. Verzoekster kon steun vinden bij haar moeder. Aangezien het familiaal leven volledig anders opgebouwd is, kon verzoekster soms geruimere tijd bij haar moeder verblijven zonder dat de vader hiervan op de hoogte werd gebracht. Pas als deze vernam wat er gebeurde, greep deze – in een voor verzoekster negatieve wijze – in.”

Verzoeker stelt aangaande de relatie met haar minnaar:

“Het cgvs geeft een zeer gekleurde interpretatie van de door verzoekster verschaft informatie. Verzoekster kende reeds de Soloprime. Verzoekster had daar een vriendin. Verzoekster ging er heen om weg te zijn van haar man, ging naar een plaats welke zij kende en waar zij hoopte vrij te zijn van haar man. In deze zeer moeilijke periode heeft verzoekster haar partner leren kennen.

Door de arrestatie viel de zeer kwetsbare wereld van verzoekster volledig in. Verzoekster kon niet anders dan vluchten en instaan voor haar kinderen. Aangezien de kinderen reeds alle energie vroegen, kon zij zich moeilijk concentreren op andere elementen, zoals navraag doen inzake haar partner.

Het bekomen van informatie na arrestatie is bovendien niet zoals in België waar men de ordediensten kan ‘ondervragen’. Aangezien de verwijzing naar het tijds kader niet correct is, dient hierop niet geantwoord te worden.”

Verder betoogt verzoekster:

“Het CGVS besluit ten onrechte tot de ongeloofwaardigheid. Verzoekster wenst een kans te krijgen om op duidelijke wijze te antwoorden op de vragen. Verzoekster had duidelijk de indruk dat er geen waarheidsvinding plaats heeft gevonden, maar men vanuit vaststaande interpretaties heeft trachten te ‘bewijzen’ dat verzoekster fout was.

Het CGVS heeft de plicht om asielaanvragen ten gronde te onderzoeken, niet enkel met het oog op de weigering van de aanvraag, maar net zoals een onderzoeksrechter, met de plicht de waarheid aan het licht te brengen.

Verzoeker heeft echter sterk de indruk dat het CGVS niet dit doel voor ogen had bij de behandeling van zijn asielaanvraag.

In bovenvermelde paragraaf gaf het CGVS aan dat verzoeker geen reden gaf welke in verband staan met de Conventie van Genève.

Het CGVS denkt, leest en beslist in ZWART-WIT, zonder rekening te houden met de context waarbinnen verzoeker opgroeide en met de algemene kennis van verzoeker, zijn opleidingsniveau en de algemene situatie in het land van oorsprong.

Uit het interview blijkt duidelijk dat het CGVS op geen enkel ogenblik heeft getracht de waarheid te vinden, laat staan getracht heeft te achterhalen waarom verzoekster haar land heeft verlaten.

Wanneer al deze elementen in hun context worden gezien, dan is het duidelijk dat geen van de argumenten van het Commissariaat-Generaal volstaan om te concluderen dat de asielaanvraag van verzoekende partij ongegrond zou zijn.

Verzoekende partij verwijst naar hetgeen hij tijdens zijn voorgaande interviews reeds omstandig uiteenzette en is van mening dat de stelling van het Commissariaat-Generaal slechts haar onwil aantoot om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoekende partij zich in bevond.

Verzoekende partij verwijst naar zijn consistente verklaringen in de procedure, en is van mening dat deze op zichzelf reeds het tegendeel bewijzen, nl. dat hij wel degelijk gegronde vrees had voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Verzoeker verwijst trouwens naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting, waarin duidelijk wordt gesteld dat, zo er twijfel bestaat over bepaalde feiten in het verhaal van verzoeker, of zo er onduidelijkheden ontstaan bij het nalezen van het asielrelaas, de Commissaris-Generaal de plicht heeft te onderzoeken of er vrees voor vervolging bestaat, minstens de geloofwaardigheid van de verklaringen verder uit te diepen.

Verzoekende partij is van mening dat men dient rekening te houden met de feitelijke situatie in zijn land van herkomst en zijn persoonlijke situatie. (RvV 29 mei 2008, nr. 12.032, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, 2008, afl. 4, p. 285; RvV 22 mei 2008, nr. 11.552, l.c.; RvV 26 november 2008, nr. 19.307, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, 2009, afl. 2, p. 141)

Hij heeft manifeste angst om teruggestuurd te worden en onderworpen te worden aan schendingen van de rechten van de mens.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd."

2.1.2. Ter terechtzitting legt verzoekster door middel van een aanvullende nota de kopieën neer van een uittreksel van haar geboorteakte en van drie convocaties (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.2.1. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoekster toont niet aan hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

2.2.2. Waar verzoekster aanvoert dat het CGVS zich onwillig toonde om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van haar situatie, niet tot doel had de waarheid te achterhalen en enkel een weigering voor ogen had, dient te worden opgemerkt dat zij deze – nochtans ernstige – aantijgingen niet onderbouwt en niet nader uitwerkt. Zij toont niet aan de hand van concrete argumenten of elementen aan dat het CGVS bij de beoordeling van haar asielaanvraag bevooroordeeld was of deze aanvraag niet eerlijk behandelde. Zij maakt evenmin *in concreto* aannemelijk dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. In dit kader kan bovendien worden opgemerkt dat de ambtenaren van het CGVS onpartijdig zijn, geen persoonlijk belang hebben bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling en als dusdanig de nodige garanties bieden inzake objectiviteit.

2.2.3. In zoverre verzoekster op algemene wijze aanhaalt dat asielzoekers het wantrouwen jegens de overheid in hun eigen land vaak meenemen naar de asielinstanties, dient te worden opgemerkt dat dit wantrouwen de gedane vaststellingen niet kan verklaren. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Van een asielzoeker

mag worden verwacht dat deze van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking verleent bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag.

2.2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.6. Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij ter staving van haar voorgehouden reisweg naar België, en dit ondanks dat zij deze per vliegtuig zou hebben afgelegd. Dit klemt nog des te meer daar zij over haar reisweg vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Zo kon zij niet aangeven onder welke naam zij zou hebben gereisd, wist zij niet met welke vliegtuigmaatschappij zij zou hebben gereisd en kon zij niet preciseren waar zij een tussenlanding zou hebben gemaakt (*ibid.*, p.6).

Verzoekster legt geen documenten neer ter staving van haar asielrelaas. Uit de verklaringen die terecht worden aangehaald in de bestreden beslissing blijkt dat zij bovendien geenszins in staat bleek om haar verhaal in een logisch en coherent tijds kader te plaatsen. Zij legde integendeel herhaald en manifest inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af inzake kernelementen in dit relaas en meer bepaald omtrent (i) de duur van de periode tijdens dewelke zij bij haar minnaar zou hebben gewoond; (ii) de vraag of zij bij haar echtgenoot of haar minnaar woonde op het ogenblik waarop de minnares van haar echtgenoot bij deze echtgenoot introk; (iii) de vraag of zij haar echtgenoot reeds had verlaten op het ogenblik dat haar moeder door haar vader werd weggestuurd en de woonplaats van haar ouders; (iv) de tijdsperiode waarin de problemen die zouden hebben geleid tot haar vertrek uit haar land zich zouden hebben afgespeeld. Verzoekster komt inzake deze vaststellingen niet verder dan het op louter algemene wijze poneren dat *“er bij de vertaling en overbrenging van het tijds kader waarschijnlijk enkele onduidelijkheden zijn gebeurd, zeker bij DVZ”*. Dit betoog wordt echter niet onderbouwd en niet aan de hand van concrete elementen uitgewerkt. Bijgevolg kan dit bezwaarlijk ernstig worden genomen. Bovendien vindt dit betoog niet de minste steun in het administratief dossier. Verzoekster verklaarde duidelijk dat zij de tolk die haar bijstond bij het afleggen van haar verklaringen bij de DVZ en bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS goed begreep en dat zij geen bezwaar had tegen deze tolk. Zij aanvaardde de verklaring van de DVZ en ondertekende deze verklaring uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan haar werd voorgelezen. Zij bevestigde hiermee dat de hierin vermelde inlichtingen oprecht zijn. Ook de vragenlijst van het CGVS ondertekende verzoekster uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan haar in het Peul werd voorgelezen. Zij bevestigde daarmee dat alle hierin opgenomen verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (administratief dossier, stukken 11 en 12). Bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS verklaarde verzoekster omtrent het verloop van het interview bij de DVZ daarenboven: *“Ah, dat is heel goed gegaan”*. Vervolgens gaf zij aan de tolk bij de DVZ goed te hebben verstaan en stelde zij dat zij er alle belangrijkste redenen die aanleiding gaven tot haar vertrek, zij het beknopt, kon vermelden. Aan verzoekster werd bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS bovendien gevraagd of zij de tolk die haar tijdens dit gehoor bijstond begreep en werd er verduidelijkt dat zij eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – moest melden. Zij verklaarde eenduidig de tolk goed te begrijpen. Zij maakte geen melding van problemen inzake de vertaling of communicatie. Integendeel gaf zij aan het einde van het gehoor eenduidig aan alle vragen goed te hebben begrepen en ook de tolk goed te hebben begrepen. Verzoeksters advocaat maakte evenmin melding van problemen inzake vertaling of communicatie wanneer aan het einde van het gehoor de kans werd geboden om bijkomende opmerkingen te formuleren (administratief dossier, stuk 4, p.1-2, 12). Uit de

weergave van het feitenrelaas in de bestreden beslissing blijkt dan ook dat haar gezegden waarheidsgetouw werden vertaald.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht vastgesteld dat zich een aantal belangrijke omissies voordoen in verzoeksters verklaringen zoals opgenomen in de vragenlijst van het CGVS. Zij liet hierin immers onvermeld dat haar echtgenoot haar verkrachtte, haar tot prostitutie wilde dwingen en bandieten en de politie op haar afstuurde. Tevens liet zij hierin onvermeld dat de bewaker van haar huis bij een schietpartij gewond raakte en dat haar minnaar nadien zou zijn gearresteerd. Verzoekster betwist deze omissies niet doch wijst erop dat haar bij de DVZ zou zijn gemeld dat zij slechts de grote lijnen mocht vertellen en dat zij kort moest zijn. Deze uitleg kan de vastgestelde omissies echter niet verklaren. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoekster dermate essentiële en frappante elementen als de hoger aangehaalde gebeurtenissen hierin zou hebben vermeld. Er werd haar immers verduidelijkt dat van haar werd verwacht dat zij, zij het in het kort, de voornaamste elementen en feiten weergaf (administratief dossier, stuk 11, p.2).

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vermeende asielrelaas. Kritiek op de overige, overtollige motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van deze beslissing.

De door verzoekster ter terechtzitting neergelegde stukken zijn evenmin van aard dat zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van haar relaas kunnen herstellen (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Nog daargelaten dat dit slechts wordt bijgebracht in de vorm van een eenvoudig te manipuleren kopie, dat hierin voor verzoeksters vader tegenstrijdige domicilieadressen worden weergegeven en dat dit stuk hoewel hiertoe de plaats is voorzien niet is ondertekend door verzoeksters vader, bevat het uittreksel uit de geboorteakte geen elementen die afbreuk zouden kunnen doen aan de voormelde vaststellingen. De drie convocaties worden slechts bijgebracht in de vorm van kopieën, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke kopieën, geen bewijswaarde kan worden gehecht. Bovendien is het bevreemdend dat deze convocaties, hoewel zij zouden zijn opgesteld over een periode van verscheidene jaren, allen zijn opgesteld in een nagenoeg identiek handschrift. Verder is het opmerkelijk dat geen van deze convocaties werd ondertekend door de opsteller ervan. Daarenboven worden de convocaties niet neergelegd in het kader van geloofwaardige verklaringen, hetgeen vereist is opdat hieraan bewijswaarde kan worden gehecht. Zij kunnen op zich geenszins volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas te herstellen. Verzoekster, dienaangaande ter terechtzitting ondervraagd, verklaarde daarenboven dat zij deze convocaties ontving via de vrouw bij wie zij woonde voor zij naar België kwam terwijl zij anderzijds op het CGVS aangaf geen contacten meer te hebben met haar land van herkomst. Dit voorgehouden gebrek aan contacten werd overigens niet geloofwaardig gevonden in de bestreden beslissing. De vaststelling dat verzoekster er thans in slaagt documenten vanuit Guinee bij te brengen toont aan dat verzoekster niet de waarheid vertelde omtrent haar contacten met haar land van herkomst.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van haar asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2.6. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster laat de bestreden beslissing voorts geheel ongemoeid waar omtrent de veiligheidssituatie in haar land van herkomst wordt gemotiveerd:

“In verband met de algemene veiligheidssituatie in uw land zijn de verschillende geraadpleegde informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De veiligheidstroepen van Guinee begingen namelijk mensenrechtenschendingen naar aanleiding van politieke betogingen. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van parlementsverkiezingen. Deze verkiezingen verliepen rustig op 28 september 2013 en sindsdien werden geen belangrijke incidenten meer gemeld. De volledige resultaten zijn definitief, de nieuwe regering is gevormd en de oppositie zetelt in het parlement.

Artikel 48/4 §2C van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlandse of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire-beschermingsstatus. Geen enkele geraadpleegde bron vermeldt het bestaan van een gewapend conflict. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat de situatie in Guinee op dit ogenblik niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 (zie map landeninformatie, COI Focus "Guinee: veiligheidssituatie", oktober 2013).”

De voormelde motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij niet dienstig wordt aangevochten, door de Raad overgenomen.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS